

In memoriam Drs. C. J. Verhey

Drs. Cornelis Johannes Verhey is op 13 augustus 1966 te Dordrecht overleden. De ernstige ziekte, die hem tijdens zijn hele werkzame leven zo vaak parten heeft gespeeld, heeft hem op 49-jarige leeftijd weggenomen. Van zijn twaalfde jaar af heeft Verhey zich aan de biologie gewijd, eerst in de grote tuin om het ouderlijk huis aan de Singel in Dordt, later op talrijke tochten in de Biesbosch. Hij was een enthousiast verzamelaar, maar hoewel zijn collecties bijzonder uitgebreid waren, zag Verhey ze niet als doel, maar als middel. Toen hij biologie-leraar was geworden, wist hij zijn doel: belangstelling wekken voor de levende natuur en voor de natuurbeschermingsgedachte, uitstekend te verwirkelijken door zijn boeiende manier van lesgeven. Ook buiten de sfeer van de school wijdde hij zich aan dit ideaal. Dat begon eigenlijk al in de jaren dertig bij de oprichting van de Afdeling Dordrecht van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie, waarvan hij jarenlang bestuurslid was en die hij later bleef coachen. Ook de Dordtse afdeling van de Kon. Nederlandse Natuurhistorische Vereniging en de vogelwerkgroep daarvan hadden in hem een toegewijd lid en adviseur.

Verhey voelde trouwens een sterke binding met Dordt, waar hij was geboren en getogen. Iets meer op de achtergrond voelde hij zich verwant met Zeeland, waar zijn voorouders vandaan kwamen. Verscheidene malen stond hij op het punt naar Zeeland te gaan, omdat hij vond dat de sfeer van de randstad Dordrecht te veel begon binnen te komen. Maar hij vond de Biesbosch als werkterrein toch té belangrijk en hij beschouwde het als een groot voorrecht, dat hij er zo dicht bijwoonde dat hij er, ondanks zijn lichamelijke handicap, toch regelmatig naar toe kon gaan. Misschien was het ook daarom, dat hij zich voor de natuurbescherming in dit gebied en voor het tot stand komen van een Biesbosch-reservaat bijzonder heeft ingespannen.

De uitgave van het boek „De Biesbosch, land van het levende water”, onder zijn redactie verschenen in de bibliotheek van de K.N.N.V. ter gelegenheid van het 60-jarige jubileum van deze vereniging, zag Verhey dan ook in de eerste plaats vanuit deze gezichtshoek. Stellig is hij er in geslaagd een pleidooi te leveren, waarmee hij zeer velen heeft bereikt. Intussen geven zijn eigen bijdragen in dit werk over de insecten, de vissen en

de visvangst, de avifauna en de zoogdieren een goede indruk van zijn veelzijdigheid. Het aantal bijdragen dat in tijdschriften is verschenen is te groot om te vermelden. Vlinders, walvisachtigen en de anadrome vissen, om maar enkele onderwerpen op te noemen, werden in tal van bijdragen behandeld. Zijn stukken waren altijd bijzonder levendig geschreven. Wij die het voorrecht hadden hem te kennen, horen er zijn gezellige verhalen en zijn onbetaalbare humor in doorklinken.

Het heengaan van Jankees Verhey betekent voor de natuurbescherming in Nederland het verlies van een onvermoeibare vechter. Voor zijn vele vrienden is het 't verlies van een trouwe vriend.

Hij ruste in vrede.

Middelburg, aug. 1966. Mr. T. Lebrecht

Terreinkeus van goudplevieren

Naar aanleiding van het artikel van J. Philippona (Het Vogeljaar jrg. 11, nr. 4, blz. 114) over terreinkeus van steltlopers zou ik hier nog onderstaand aan willen toevoegen.

Gedurende eind juli-begin augustus heb ik jarenlang in de omgeving van Leiden de goudplevieren op een bepaalde voorkeur aan speciale percelen weilanden kunnen betrappen. In de loop der jaren kende ik nauwkeurig de weilanden, die soms ver uiteen lagen, waaraan een duidelijke voorkeur werd gegeven en het scheen dat de onzichtbare eisen van de goudplevier sterker zijn dan men misschien wel zou bevroeden. De voorkeur is in deze periode van het jaar m.i. ook aanzienlijk sterker dan bij de kievit. Vaak heb ik mij afgevraagd of er voor de mens op het eerste gezicht uiterlijke verschillen zouden zijn te zien, waarom de goudplevier bepaalde percelen preferert. Ik dacht in de eerste plaats aan de wijze van beweiding, ligging wat betreft zicht of beschutting, vochtigheidsgraad van het land of soort (en hoogte) van begroeiing. Ik heb nog nooit enige overeenkomst tussen bepaalde voorkeurs-terreinen kunnen ontdekken, hoewel ik mij zou kunnen voorstellen dat de goudplevier deze vanuit de lucht zou kunnen herkennen.

Zo ken ik bij Waverveen een weiland waar zich aan het einde van de zomer grote troepen grutto's en soms ook wulpen verzamelen, terwijl deze vogels dan in de wijde omtrek nergens meer aan te treffen zijn. Deze verzamelplaatsen, waar meestal naar voedsel wordt gezocht, zijn soms sinds mensenheugenis als zodanig in gebruik alhoewel zij in de loop der jaren kwantitatief veranderden. Wij kennen dat b.v. goed van de kemp-haan, die zijn kampplaatsen vaak zelfs bij totale verandering van de baltsplaats toch nog jaren blijft gebruiken. J. T.

Snoeisel tijdig opruimen

Juist in de wintermaanden wordt er overal buiten gesnoeid en uitgedund aan heggen en boomgaarden. De takken worden op hopen gegooid en blijven vaak lang liggen, tot ze droog genoeg zijn om er de brand in te steken. Dat is soms pas eind april of begin mei. Doch dan gaan niet slechts de takken, maar ook heel wat vogelnestjes met eitjes en jongen in vlammen op. Daarom: als het niet mogelijk is het snoeisel vóór 1 maart te verbranden, laat men dan wachten tot juli of augustus!

Zit er geen mees in de pomp?

In vele weilanden staan nog pompen, vaak bij een afgedankte badkuip die als drinkbak dient voor vee. Heel vaak wordt zo'n pomp betrokken door een mezeelaar, dat er zijn jongen denkt groot te brengen. Doch als begin mei het vee de wei in gaat, komt de pomp in gebruik en gaan legsel of broedsel verloren. Daarom: sluit de pomp begin maart even af met een prop, opdat de meesjes er niet in kunnen. En om die ook een kansje te geven, hangen we dan natuurlijk een nestkastje op.

VRAAG EN AANBOD

NESTKASTEN te koop voor slechts f 4,— per stuk, af IJhorst. Prima kwaliteit. Aanbevolen door o.a. Adm. Vogeljaar. E. Koning, Bezoensweg 3, IJhorst, post De Wijk (Dr.).